

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 19C/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720203400
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2024:8720203400.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

19C/47/2020

Okresný súd Poprad - sudkyňou JUDr. Ivetou Jenčovou v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX B., C. XXX/XX, právne zastúpený: Mgr. Stanislav Fekete, advokát, IČO: 37 789 414, so sídlom 58 01 Poprad, Nám. sv. Egídia 26/69, Mýtna 48 proti žalovanému: JPS Gastro, s.r.o., IČO: 50 324 110, so sídlom 058 1 Poprad, Novomeského 3918/23, právne zastúpený: JUDr. Tibor Bašista, advokát so sídlom AK Štefánikova 8, 058 01 Poprad, IČO: 35507128, o zaplatenie 6.979,57 eur s prísl.takto

rozhodol:

19C/47/2020

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na 100% náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

19C/47/2020

1. Žalobca podanou žalobou žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu istinu vo výške 6.979,57 € s 5% úrokom z omeškania ročne za obdobie od 22.09.2020 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Uviedol, že sa so žalovaným ústne dohodol v polovici mesiaca máj 2016, že spolu odkúpia prevádzku Stodola v ZOC Max, a to prostredníctvom spoločnosti JPS Gastro s.r.o., Poprad, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je A. D., pričom následne mal do tejto spoločnosti, na základe uvedených finančných vkladov, vstúpiť žalobca, ako spoločník s majetkovým podielom vo veľkosti 50 %. Súčasne sa dohodli, že žalobca bude druhým štatutárnym zástupcom spoločnosti JPS Gastro, s.r.o.. Za týmto účelom aj poskytol A. D., v tom čase zakladateľovi žalovaného, istinu 11 500,- € ako fyzickej osobe. Vrátenie tejto sumy si uplatňuje žalobca voči A. D. v inom konaní.

V zmysle dohody žalobcu so žalovaným bola dňa 14.06.2018 uzatvorená Zmluva o spotrebnom úvere č. UZF/18/54858 s ČSOB Leasing a. s., v zmysle ktorej došlo k prefinancovaniu osobného motorového vozidla Hyundai Tucson Premium 2,0 CRDi, EČV: A., ktoré žalovaný nadobudol od spoločnosti Autonova s.r.o.. Keďže sa mal stať žalobca spoločníkom spoločnosti JPS Gastro, s.r.o. a súčasne aj ďalším jej konateľom, nadobúdateľom vyššie uvedeného motorového vozidla bol žalovaný, pričom uvedené

vozidlo od momentu jeho nadobudnutia využíval žalobca, a to najmä v rámci svojej pracovnej náplne pre žalovaného.

Z tohto dôvodu žalobca uhradil za spoločnosť JPS Gastro, s.r.o. :

- dňa 30.5.2018 priamym vkladom hotovosti cez VÚB bankomat istinu 1 200,- € a 5 000,- € ako zálohu za auto HYUNDAI TUCSON

- faktúru č. 4018 2984 zo dňa 14.06.2018 Autonova, s.r.o. vo výške 471,71 €

- faktúru č. 4020 2499 zo dňa 29.05.2020 Autonova, s.r.o. vo výške 307,86 €

Uvedené úhrady žalobca realizoval za spoločnosť JPS Gastro, s.r.o. z dôvodu a s vedomím, že v zmysle ústnej dohody s A. D., jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti JPS Gastro, s.r.o., sa mal stať spoločníkom uvedenej spoločnosti v podiele 1/2, pričom uvedené osobné motorové vozidlo mal neskôr využívať ako štatutárny zástupca žalovaného.

Následne žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného Oznámením a Výzvou na vrátenie sumy 20 004,68 €, v rámci ktorej sa domáhal aj vyplatenia istiny vo výške 8 504,68 Eur, a to z dôvodov tam, ako aj v žalobe uvedených. Výzvu žalovaný prevzal dňa 21.09.2020. Po zvážení dôkaznej situácie si žalobca uplatnil v tomto konaní istinu 6 979,57 Eur.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe s ňou nesúhlasil, žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Poprel, že by sa so žalobcom dohodli, že po tom, čo sa stal vlastníkom prevádzky Stodola v ZOC MAX, vstúpi žalobca ako spoločník do spoločnosti JPS Gastro, s.r.o.. V máji sa žalovaný rozhodol zakúpiť pre účely firmy motorové vozidlo Hyundai Tucson Premium 2,0 CRDi. Žalobca bol šoférom vo firme a tak, ako je uvedené v žalobe, využíval predmetné vozidlo pre účely firmy. Vklad, ako uvádza žalobca, bol robený cez bankomat na firemnú kartu, teda žalovaného kartu a robil ho on, nie žalobca. Neexistuje právny titul na uplatňovaný nárok a doklady, ako dôkazy predložené žalobcom v konaní, žalobca ukradol z účtovníctva žalovaného a tieto prezentuje ako dôkazy.

3. Žalobca k replike na vyjadrenie žalovaného priložil rukou písané prehlásenie žalovaného zo dňa 19.5.2016 s úradne overeným podpisom žalovaného toho istého dňa, v zmysle ktorého žalovaný dňa 19.5.2016 prebral hotovosť 8.500,- € od žalobcu za účelom vkladu do spoločnosti JPS Gastro, s.r.o., Poprad. Predložil aj Prehlásenie – odovzdanie finančnej hotovosti na kúpu zariadenia reštaurácie Stodola v ZOC Max Poprad zo dňa 30.5.2016, opäť s úradne overeným podpisom žalovaného toho istého dňa, v zmysle ktorého žalovaný čestne prehlásil, že prebral od žalobcu hotovosť 3.000,- €, ako časť finančnej hotovosti na kúpu prevádzky reštaurácie Stodola – ZOC Max, dlhé Hony Poprad od E. D.. Tieto finančné prostriedky poskytol žalobca žalovanému s tým, že mali byť použité na kúpu uvedenej prevádzky, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je žalovaný, pričom mal následne do tejto spoločnosti na základe uvedených vkladov vstúpiť žalobca, ako spoločník s majetkovým podielom vo veľkosti 50 %, súčasne sa so žalovaným dohodol, že bude druhým štatutárnym zástupcom spoločnosti. V máji 2020 vyzval žalovaného, aby si splnil povinnosť, ktorá vyplývala z ich ústnej dohody a aby previedol jeho obchodný podiel vo výške 50 % a súčasne aby ho zvolil za druhého konateľa spoločnosti, aby sa mohol podieľať na výnosoch a ziskoch spoločnosti tak, ako boli dohodnutí. Žalovaný to odmietol s tým, že o tejto skutočnosti neexistujú žiadne písomné zmluvy, ktoré by ho k tomu zaväzovali, a že na žalobcu časť svojho obchodného podielu nikdy neprevedie. Nárok na vrátenie sumy 11.500,- € si žalobca uplatnil v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12C/46/2020.

K vyjadreniu žalovaného žalobca ďalej uviedol, že po ústnej dohode so žalovaným si obaja zakúpili osobné motorové vozidlá pre vlastnú potrebu (žalobca ako budúci spoločník spoločnosti JPS Gastro, s.r.o. a žalovaný ako už existujúci spoločník tejto spoločnosti). Obe vozidlá boli kupované na leasing, pričom leasingovým nájomcom v oboch prípadoch bola spoločnosť JPS Gastro, s.r.o. kvôli účtovným nákladom. Vozidlá boli kupované cca s odstupom jeden rok, pričom najskôr si zakúpil vozidlo pre vlastnú potrebu žalovaný. Žalobca dňa 30.5.2018 uhradil zálohu na vozidlo Hyundai Tucson Premium 2,0 CRDi s tým, že vložil uvedenú finančnú hotovosť cez firemnú kartu spoločnosti JPS Gastro, s.r.o. a o vklade má aj originál potvrdenia, ktorého sken priložil k žalobe. Tvrdenie žalovaného, že tento doklad žalobca z účtovníctva odcudzil, považuje za absurdné a vníma to ako účelovú procesnú obranu žalovaného, navyše ničím nepodloženú. K účtu spoločnosti JPS Gastro, s.r.o. boli vydané účelovo dve platobné karty, pričom jednou disponoval žalobca, jednou žalovaný. Značku, model, ako aj výbavu vozidla Hyundai si vybral výlučne žalobca, v zmysle už uvedenej dohody so žalovaným. Ten súdu predložil aj fotografiu veľkého technického preukazu, ktorý mal žalobca aj s kľúčmi a Certifikátom zhody, ktoré mal k dispozícii. Žalobca predal z uvedených dôvodov v tom čase svoje súkromné motorové vozidlo Citroen coupé, EČV:A. XXXXX. Predložil o tejto skutočnosti sprostredkovateľskú zmluvu. Nie je pravda, že pre účely

firmy využíval vozidlo Hyundai, na tieto účely používal žalobca motorové vozidlo Citroen Jumper. Toto vozidlo používal pre účely firmy aj pred, aj po zakúpení vozidla Hyundai.

4. Na súdnych pojednávaniach právny žalobca a jeho právny zástupca trvali na podanej žalobe a písomných vyjadreniach v konaní. K výpisom z účtu, ktoré predložil žalovaný ako dôkaz, že existujú k účtu žalovaného 2 bankomatové karty, uviedli, že v zmysle týchto výpisov ide o obdobie augusta 2021, pričom žalobca disponoval kartou niekedy okolo roku 2018 až do skončenia pracovného pomeru a číslo karty, ktoré je zrejmé z vkladov vykonaných žalobcom, je úplne iné číslo, posledné štvorčísle je tam XXXX. Od začiatku mali len jednu s koncovým číslom XXXX, ktorú celý čas používal žalobca, kde aj vložil sumu 5.000,- € a sumu 1.200,- € dal do ruky D. a ten vložil tieto peniaze na druhú kartu. On si neskôr vybavil druhú kartu k účtu spoločnosti s koncovým číslom XXXX, kartu s koncovým číslom XXXX žalovanému vrátil v garáži v Maxe v roku 2019. Keď sa lučili s D. na otázku žalobcu, ako ho vyplatí zo Stodoly, povedal, že ho vyplatí autom, nič nedostal. Žalobca nové auto nepotreboval, mal svoj Citroen, ale D. prišiel s návrhom, že si auto kúpi on a potom po nejakom čase žalobca. Keď sa ho žalobca pýtal, či sú na to peniaze, povedal, že áno. Žalovaný si kúpil Mercedes, akontáciu zaplatil z firemných peňazí a asi po roku si kúpil žalobca Hyundai. Vtedy už peniaze neboli vo firme, aby sa zaplatila akontácia z firemných peňazí, tak ju zaplatil sám žalobca a neplatil len akontáciu a faktúry uvedené v žalobe, ale aj ďalšie sumy spoločnosti Autonova, o čom ale nemá doklady, pretože ich má D. v účtovníctve. Na pracovné účely, rozvoz stravy, nákupy používal dodávku. Hyundai mal doma v garáži a mal aj na pojednávaní k dispozícii celý „fascikel“ dokladov od tohto auta, ktoré mu D. dal s tým, aby všetky papiere nechal u seba, keď je to auto pre potrebu žalobcu. Pokiaľ ide o trestné stíhanie, bol v tej veci vypočutý ako svedok, rovnako bol vypočutý aj v priestupkovom konaní.

5. Žalovaný a jeho právny zástupca takisto zotrvali na súdnych pojednávaniach na svojich písomných vyjadreniach. Žalobcom predložené listinné dôkazy spolu so žalobou považovali za získané nezákonne z účtovníctva žalovaného. Žalovaný niekoľkokrát vyzýval žalobcu na vrátenie týchto listín, keďže k tomu nedošlo, podal oznámenie o priestupku a následne aj trestné oznámenie a bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin krádeže. Vklady, ktoré prezentuje žalobca na bankomatovú kartu ako svoje vlastné vklady, sú vkladmi žalovaného, najprv vložil sumu 5.000,- € a potom sumu 1.200,- €, a z týchto dokladov je zrejmé, že ide o vklady na 2 rôzne karty, pričom žalobca tvrdí, že disponoval jednou kartou. Vklady sú zaevidované žalovaným v pokladničnej knihe spoločnosti, vložil ich do spoločnosti a nie je pravdou ani to, že žalobca sa mal stať 50 %-ným spoločníkom tejto spoločnosti. Celý podiel spoločnosti predstavoval sumu 90.000,- €, teda za 11.500,- € by asi ťažko bol 50 %-ným spoločníkom. Keďže vtedy boli dobrí kamaráti so žalobcom, sumu 11.500,- € mu žalobca požičal na úhradu časti kúpnej ceny, nikdy sa nebavili, žeby mal byť 50 %-tným účastníkom vo firme. Za tú pôžičku mu žalovaný sľúbil výhody, ktoré aj v skutočnosti mal, napr. spomínané auto, ktoré mohol a využíval aj na svoje súkromné účely. Pôžičku mu žalovaný vrátil, dokonca preplatil. K dispozícii kartu nikdy nemal, obidve karty mal žalovaný. V čase, keď nemali priestor v Maxe na uskladnenie dokladov, tak ich mal u seba B. dočasne. Potom ho opakovane vyzýval na vrátenie, k čomu nedošlo. Začiatok situácie, ktorá dospela až do tohto štádia, bola skutočnosť, že s p. prevádzkarkou zistili, že v spoločnosti mizli nejaké peniaze. Vyzval B. na ich vrátenie, ale namiesto toho, aby začal vec riešiť, sa obrátil na advokáta a pripravoval si pôdu na toto súdne konanie. V júni 2019 ho s prevádzkarkou usvedčili a sú na to aj svedkovia a on sa v tom čase k tomu priznal.

6. Svedkyňa B. F. v Stodole pracovala asi v rokoch 2017-2019. Uviedla, že strany sporu sú jej bývalí zamestnávateľia. Oboch vnímala ako svojich nadriadených rovnako. B. bol spolumajiteľ firmy, chodil na rozvoz jedla a s D. chodil každý deň na nákup. Rozvoz vykonával B. na firemnom aute, olepenom nálepkami Stodoly, bola to dodávka. Keď mala odpovedať na otázku, či má vedomosť o tom, či B. mal prístup k hotovosti, k stravným lístkom, ku kase, či disponoval účtami spoločnosti, a ak áno, akým spôsobom uviedla, že priamo to nevidela. Keď išli na nákup, tak sa opýtal D., či má stravné lístky a pod. Ona prístup nemala, ani nikto iný, len D. a B. mali prístup. Motorové vozidlo Hyundai Tucson, si mal kúpiť B. na osobné účely, vedela, že 1jeden rok si kúpil jeden majiteľ auto a druhý rok druhý majiteľ. Toto auto nevyužíval na rozvoz jedla, na to bola len dodávka. Nevedela, kto je konateľom spol. JPS Gastro, ale z pečiatky vedela, že to znamená D. A. a A. B.. Svedkyňu do zamestnania prijímal p. D. a p. G., A. B. tam vtedy nebol.

7. Svedkyňa H. I. pracovala vo firme JPS Gastro, s.r.o. od roku 2016 do polovice júna 2018. Žalobca bol vo firme taký istý zamestnávateľ, ako D., chodil bežne na nákupy, robil vyúčtovania, keď bol nejaký problém, chodili za B., rovnako aj za D. ako majiteľom firmy. Rozvoz jedál vykonával len p. B. na bielej dodávke s reklamným nápisom Stodola. Na otázku, či bola svedkom toho, akým spôsobom sa disponovalo s majetkom alebo hotovosťou firmy, kartami, účtami firmy uviedla, že bežne sa o tom

dohadovali, keď išiel na nákup jeden alebo druhý, tak sa dohodli, kto berie peniaze, stravné lístky. Motorové vozidlo Hyundai Tucson, si kúpil p. B., toto sa nevyužívalo vo firme, tam bola biela dodávka. Prvé vozidlo si kúpil D.. A. B. mal prístup k firemným kartám, pretože ak niečo chýbalo pred začatím zmeny, tak išiel na nákup a zobral hotovosť a aj stravné lístky.

8. Svedkyňa J. G., vo vzťahu k stranám sporu uviedla, že pán D. je konateľ spoločnosti kde pracuje a pán B. tam pracoval ako šofér, aj keď sa rád prezentoval ako spolumajiteľ. Svedkyňa tam pracuje od roku 2016 doposiaľ ako prevádzkarka. Na pracovisku je 6 dní do týždňa. Vyjadrila sa, že určite medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k dohode, že sa stanú spoločníkmi spoločnosti JPS Gastro, s.r.o., určite žalovaný neodovzdával platobnú kartu žalobcovi. K vkladom 5.000,- € a 1.200,- € uviedla, že peniaze vkladal a vyberal z účtu iba pán konateľ, pán D.. Spočiatku bola aj ona disponentom účtu, pokiaľ bola pobočka ešte VÚB, a.s. v Maxe, a potom keď ju zrušili už nie. Motorové vozidlo Hyundai Tucson kúpil pán D., bolo na firmu JPS Gastro a za účelom rozvozu obedov. Kým bolo kúpené rozvozy sa robili na dodávke Peugeot. Rozvozy robili p. D. a p. B. a mali ešte externého pracovníka, ale to len keď zastupoval pána B., keď mal voľno. A. D. robil rozvozy obedov väčšinou na svojom aute, na Mercedese, alebo na dodávke Peugeot, keď bolo potrebné, tak aj na Hyundai. Vozidlo Hyundai Tucson, využíval pán B., pretože bola dohoda medzi nim a pánom D.. Pán B. mal viacero výhod a toto auto mu bolo poskytnuté aj na súkromné účely. Pán B. okrádal firmu JPS Gastro, s.r.o. a po odhalení dostal možnosť vrátiť peniaze a ostať vo firme. Natočila si ho, ako ohovára pána D. a vyhráža sa mu, že sa mu pomstí. Pán D. si svoje účtovníctvo uložil u pána B. a pán B. mu ho nevrátil doteraz a v podstate z toho čerpá informácie, ináč by nevedel nič.

9. Na základe takto vykonaného dokazovania súd rozhodol rozsudkom zo dňa 30.03.2022 nasledovne: „I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 6.979,57 eur s 5% úrokom z omeškania ročne za obdobie od 22.09.2020 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na 100% náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

10. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že dôkazy, ktoré žalobca predložil k žalobe, sú získané nezákonným spôsobom, jedná sa o doklady, ktoré sú súčasťou účtovníctva žalovaného, pričom žalovaný žalobcu viackrát vyzval na ich vrátenie, avšak ten mu ich nevrátil, preto podal žalovaný na žalobcu trestné oznámenie a vo veci bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Čo sa týka vkladu finančnej čiastky 5.000,- € do bankomatu, tieto finančné prostriedky sú žalovaného, čo vyplýva aj z pokladničnej knihy žalovaného. Žalobca síce tvrdí, že tieto finančné prostriedky vložil on, lebo predmetnú kartu mal v tom čase zverenú, pritom však zavádzal súd, pretože tvrdil, že vložil aj ďalších 1.200,- €. Tieto peňažné prostriedky boli vložené na druhú kartu, teda nie je zrejmé, ako ich mal vložiť, ak mal len jednu kartu. Tvrdenia žalobcu preto považuje za účelové a ničím nepodložené. Predložil len doklady, ktoré sú vlastníctvom žalovaného, pričom tieto neoprávnene zadržáva. K žalobcom predloženým faktúram uviedol, že tieto sú podpísané a zaplatené žalovaným. Žalovaný má za to, že vykonaným dokazovaním žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že došlo ku skutočnostiam, ktoré tvrdil počas vykonaného dokazovania a všetky dôkazy, ktoré predkladal, sú súčasťou účtovníctva žalovaného. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

11. Krajský súd v Prešove Uznesením sp. zn.2Co/53/2022 – 126 zo dňa 26. septembra 2023 zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že výrok rozhodnutia nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani nezodpovedá zistenému skutkovému a právnomu stavu. Dôkazy predložené žalobcom v tomto konaní, a to konkrétne faktúry sú účtovnými dokladmi žalovaného, pričom z týchto vyplýva, že ich príjemcom je žalovaný. Z týchto listinných dôkazov nevyplýva, že by tieto faktúry mali byť uhradené žalobcom. Zároveň je potrebné rovnako prihliadať aj na argumentáciu vo vzťahu ku vkladom na účet žalovaného, ktoré mali byť vykonávané žalobcom, pričom tento mal vložiť na účet žalovaného vlastné finančné prostriedky prostredníctvom karty žalovaného. Z výpisu účtu rovnako nemožno mať za to, že by tieto peniaze mali byť vložené či už z účtu žalobcu, alebo že by vložené peniaze mali byť finančnými prostriedkami žalobcu. V konaní nebolo sporné, že žalobca aj žalovaný disponovali každý jednou kartou k účtu žalovaného.

Súd druhej inštancie ďalej konštatoval, že vzhľadom na záver súdu prvej inštancie o tom, že tvrdeniam žalobcu uveril, je potrebné poukázať na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynulo, že žalobca mal nejakým spôsobom vykonávať prácu u žalovaného, a to rozvoz jedla, nákupy a pod. Avšak

na základe vykonaného dokazovania nemožno jednoznačne zistiť, či tento vykonával závislú pracovnú činnosť u žalovaného ako zamestnanec alebo malo ísť o „spolujemiteľa“ podniku, vlastníkom ktorého je žalovaný, pričom z Obchodného registra vyplýva, že žalovaný má jediného spoločníka.

Keď súd prvej inštancie poukázal aj na úradne overené potvrdenia o tom, že žalovaný mal prebrať od žalobcu sumy vo výške 8.500 eur a 3.000 eur, teda spolu vo výške 11.500 eur, vrátenia ktorých sa žalobca domáhal na žalovanom v inom konaní vedenom na súde prvej inštancie vedenom pod sp. zn. 12C/46/2020, odvolací súd uviedol, že to je momentálne v štádiu po podaní odvolania. Ani z týchto potvrdení nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru, že žalobca mal byť v postavení spolujemiteľa, resp. nemožno mať za to, že medzi stranami sporu existovala dohoda o tom, že by sa žalobca mal stať ďalším spoločníkom v obchodnej spoločnosti žalovaného. Navyše aj v prípade, že by skutočne takáto dohoda medzi stranami sporu existovala, je potrebné preukázať, či finančné prostriedky vo výške 5.000 eur a 1.200 eur, ktoré boli vložené na účet žalovaného, boli finančnými prostriedkami žalobcu.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a vo svojom odôvodnení sa opieral v prevažnej miere skôr o subjektívne pocity, než o objektívne zistené výsledky dokazovania.

Odvolací súd bol toho názoru, že výrok rozhodnutia nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani nezodpovedá zistenému skutkovému a právnomu stavu. Uložil súdu prvej inštancie povinnosť odstrániť uvedené pochybenia a rozpory v dokazovaní v takom rozsahu, aby vykonané dokazovanie bolo dostatočným a právne jasným podkladom pre vynesenie následného rozhodnutia.

12. Po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie právny zástupca žalobcu predložil do súdneho spisu listinné dôkazy, a to skeny Protokolu o prevzatí predmetu financovania k zmluve UFZ/18/54858 zo dňa 14.12.2020, Osvedčenia o evidencii vozidla a Certifikátu Hyundai Tuscon Premium 2,0 CRDi, EČ:A., dvoch kľúčov od tohto vozidla. Uviedol, že originálmi listín od vozidla, ako aj kľúčmi žalovaný nikdy nedisponoval, uvedené vozidlo od momentu jeho nadobudnutia využíval výlučne žalobca. Z tohto dôvodu uhradil za spoločnosť žalovaného dňa 30.5.2018 priamym vkladom hotovosť cez VÚB bankomat 1500,- € a 5000,- €, ako zálohu za auto, faktúru č. 4018 2984 zo 14.6.2018 Autonova, s.r.o. vo výške 471,71 €, faktúru č. 4020 2499 z 29.5.2020 Autonova, s.r.o. vo výške 307,86 €. Z uvedeného je zrejماً príčinná súvislosť medzi úhradami, ktoré realizoval žalobca v prospech žalovaného a následné užívanie predmetného vozidla.

13. Na nariadenom súdnom pojednávaní žalobca zastúpený právny zástupcom žiadal žalobe vyhovieť, poukázal na vykonané dokazovanie, vrátane dôkazov, ktoré súdu predložili aj po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pridržiaval sa všetkých vyjadrení, ktoré boli produkované v tomto konaní v rámci dokazovania. Mal zato, že žalobca predložením ďalších dôkazov, resp. svojimi tvrdeniami, ktoré neboli žalovaným zo subjektívnych dôvodov spochybnené, preukázal to, že realizoval hotovostné úhrady za žalovaného, či to už bolo formou vkladu cez bankomat alebo úhradou faktúr, ktorých vrátenia sa od žalovaného v tomto konaní domáha. Jedná sa o úhrady týkajúce sa osobného motorového vozidla Hyundai Tuscon. Uvedené auto nikto okrem žalobcu nepoužíval, tzn. žiaden zo zamestnancov a ani štatutár žalovaného v tom čase, čo ani nebolo v konaní spochybnené. Nevyužívalo sa ani pre potreby žalovaného, pretože na rozvoz jedál nebolo jednak technicky prispôsobené, boli by aj porušené hygienické podmienky vo vzťahu k rozvozu potravín. Ani žalovaný nemal žiadnu potrebu v tom čase takéto vozidlo zakúpiť pre nejaký účel súvisiaci z jeho podnikaním. Jediným dôvodom boli skutočnosti, ktoré odprezentoval žalobca v konaní. Vo vzťahu k dvom úhradám, ktoré realizoval žalobca prostredníctvom karty žalovaného cez bankomat VÚB, a to priamo vkladom v hotovosti, poukázal na to, že aj odvolací súd v bode 17. veta posledná skonštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalobca aj žalovaný disponovali každý jednou kartou k účtu žalovaného. Právny zástupca bol toho názoru, že tým, že žalobca má reálne fyzicky doklady od týchto bankových hotovostných operácií je nesporné preukázané, že to bol on, ktorý tieto operácie realizoval, financie vkladal. To, že v rámci svojej procesnej obrany žalovaný tvrdí, že to má zúčtované ako svoje účtovné operácie je nepochybné, lebo žalobca vkladal finančné prostriedky na účet žalovaného. Žalobca doplnil, že v konaní sa nedomáha ničoho, načo by nemal nárok, ale toho, čo skutočne uhradil. Aj keď je na dvoch faktúrach, ktorých preplatenia sa o. i. domáha podpis p. D., platil ich on, zo svojich peňazí a boli tam obaja.

Právny zástupca žalovaného mal zato, že tvrdenia žalobcu nie sú ničím podložené a nevyplývajú z vykonaného dokazovania, s čím sa napokon aj stotožnil Krajský súd v Prešove. Čo sa týka faktúr, ktoré predložili, v ľavom spodnom rohu sa nachádza kolónka, podpis zákazníka, kde napr. pri faktúre č. 4018 sa tento istý podpis nachádza aj na zadnej strane tejto faktúry a je to kolónka o tom, kto opravené vozidlo

prevzal a nachádza sa tam aj dátum a čas a podpis zákazníka. Tento istý podpis sa nachádza aj na ďalšej faktúre, kde sa opätovne jedná o podpis konateľa obchodnej spol. JPS Gastro, pána D.. Mal zato, že uvedené opätovne potvrdzuje ich tvrdenia o tom, že jediné dôkazy, ktoré žalobca predkladal v konaní sú vlastníctvom žalovaného a žalobca ich len v konaní účelovo po celý čas predkladá z účtovníctva žalovaného.

14. Z výsledkov vykonaného dokazovania, z vyjadrení strán sporu, zo svedeckých výpovedí, z výpisov z účtu vo VÚB, z potvrdení o vkladoch do spoločnosti žalovaného, z pokladničnej knihy žalovaného, z predložených faktúr, skenov kľúčov od motorového vozidla, Protokolu o prevzatí predmetu financovania, ako aj z ďalších listinných dôkazov v spise, v kontexte s rozhodnutím odvolacieho súdu a tam vysloveným právnym názorom, má súd zato, že žalobca nepreukázal opodstatnenosť žaloby, teda nepreukázal opodstatnenosť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Žalovaná suma pozostávala z úhrad vykonaných žalobcom ako záloha na kúpu motorového vozidla Hyundai Tucson (5.000,- € a 1.200,- €) a z uhradených faktúr spoločnosti AUTONOVA, s.r.o. Poprad (fa č.4020 2499 v sume 307,86 € a fa č. 4018 2984 v sume 471,71 €).

15. Súd v súlade s vykonaným dokazovaním síce, tak ako uviedol v pôvodnom rozsudku, uveril tvrdeniam žalobcu, že sa so štatutárnym zástupcom žalovaného, p. D. ústne dohodli, že spolu odkúpia prevádzku Stodola v ZOC Max prostredníctvom spoločnosti JPS Gastro s.r.o., Poprad, a že žalobca sa mal popri konateľovi A. D., stať druhým spoločníkom a konateľom s majetkovým podielom vo veľkosti 50 %. Súd poukázal aj na svedecké výpovede svedkýň, ktoré v rozhodnom čase pracovali a v čase podávania ich svedeckých výpovedí už nepracovali v prevádzke Stodola. Išlo o svedkyne F. a I.. Svedkyňa G., ktorá vypovedala zhodne so žalovanou stranou, naďalej pracovala ako ekonómka u žalovaného. Svedkyne F. a I. ozrejmili, ako žalobcu v uvedenej firme vnímali, že p. B., aj p. D. považovali vo firme z titulu postavenia za rovnocenných, za svojich šéfov, za spolumajiteľov firmy, že obaja nakladali rovnako aj s financiami, stravnými lístkami, chodili na nákupy do reštaurácie. Súd neuveril tvrdeniam žalovaného, že suma 11.500,- € bola len súkromnou pôžičkou žalobcu pre žalovaného, a že to nesúviselo s dohodou A. a A. o partnerstve vo firme, pričom túto sumu si žalobca uplatnil v inom konaní, ktoré je stále predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

16. Pokiaľ ide o samotné vozidlo Hyundai Tucson Premium 2,0 CRDi, EČV: A., vrátenia nákladov naň vynaložených, ktorých sa žalobca v tomto konaní domáhal, súd mal za preukázané, že ho žalobca nadobudol od spoločnosti Autonova s.r.o. tak, ako to uviedol. V konaní nebolo sporné, že uvedené vozidlo od momentu jeho nadobudnutia využíval žalobca. Súd mal zato, že predloženým dokladom žalobca preukázal vykonanie platby dňa 30.5.2018 priamym vkladom hotovosti cez VÚB bankomat v sume 5 000,- € a sumu 1 200,- € odovzdal štatutárovi a ten ju vložil na účet spoločnosti, ako zálohu za auto HYUNDAI TUCSON, tiež že uhradil faktúru č. 4018 2984 zo dňa 14.06.2018 Autonova, s.r.o. vo výške 471,71 € a faktúru č. 4020 2499 zo dňa 29.05.2020 Autonova, s.r.o. vo výške 307,86 €. Súd mal zato aj to, že uvedené úhrady žalobca teda realizoval za spoločnosť JPS Gastro, s.r.o. z dôvodu a s vedomím, že v zmysle ústnej dohody s A. D., jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti JPS Gastro, s.r.o., sa mal stať spoločníkom uvedenej spoločnosti v podiele 1/2, pričom uvedené osobné motorové vozidlo mal neskôr využívať ako štatutárny zástupca žalovaného. Za vysoko nepravdepodobné súd považoval, aby akákoľvek spoločnosť zakúpila osobné motorové vozidlo pre súkromné účely zamestnanca v pozícii šofér. Na rozvoz obedov a nákupy sa využívalo iné vozidlo - dodávka, ktoré bolo oblepené reklamami reštaurácie Stodola, ako to potvrdili aj svedkyne F. a I., a teda vyjadrenie žalovaného, že žalobca ako šofér využíval predmetné vozidlo pre účely firmy súd považoval za nepravdivé a účelové.

17. V súvislosti s tvrdením žalovaného, aj svedkyne G., že žalobca ukradol účtovníctvo žalovanému a z tohto produkoval dôkazy, súd vo svojom rozsudku zo dňa 30.3.2020 uviedol, že žalobca predložil aj potvrdenie z bankomatu o vklade hotovosti na účet žalovaného, pričom tieto peniaze boli následne použité na úhrady spojené s osobným motorovým vozidlom Hyundai Tucson, a toto potvrdenie z bankomatu nie je súčasťou účtovníctva, jeho súčasťou je výpis z účtu, z ktorého vyplývajú pohyby na účte spoločnosti. Súd mal tiež zato, že ak by finančné prostriedky na účet žalovaného nevkladal sám žalobca, ťažko by disponoval potvrdením z bankomatu o vklade, po zrušení rozsudku predložil aj jeho originál k nahliadnutiu. To, že žalobca disponoval kartou spoločnosti JPS Gastro, s.r.o. sporné nebolo.

18. Súd konštatuje, že po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie a po vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie sa dôkazná situácia v konaní nezmenila tak, aby súd mohol prijať vo svojom

rozhodnutí iný záver ako ten, ktorého odrazom je výrok tohto rozsudku, teda zamietnutie žaloby. Súd k opačnému záveru, ako je vyššie uvedené, síce dospel pri prvom meritórnom rozhodnutí, avšak odvolací súd bol iného právneho názoru, ktorým je súd prvej inštancie viazaný. Keďže teda ani doplnením dokazovania, ako je už uvedené, nedošlo k zmene skutkového stavu na základe ktorého súd rozhoduje, možno konštatovať, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení (v kontexte s rozhodnutím krajského súdu), a preto súdu neostávalo nič iné, ako žalobu zamietnuť. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení jasne uviedol, že výrok rozhodnutia (pôvodný, vyhovujúci žalobe) nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani nezodpovedá zistenému skutkovému a právnomu stavu. Dôkazy predložené žalobcom v tomto konaní, a to konkrétne faktúry, sú účtovnými dokladmi žalovaného, pričom z týchto vyplýva, že ich príjemcom je žalovaný. Podľa názoru vysloveného odvolacím súdom, z týchto listinných dôkazov nevyplýva, že by tieto faktúry mali byť uhradené žalobcom, a že zároveň je potrebné rovnako prihliadať aj na argumentáciu vo vzťahu ku vkladom na účet žalovaného, ktoré mali byť vykonávané žalobcom, pričom tento mal vložiť na účet žalovaného vlastné finančné prostriedky prostredníctvom karty žalovaného. Ako konštatoval odvolací súd, z výpisu účtu rovnako nemožno mať za to, že by tieto peniaze mali byť vložené či už z účtu žalobcu, alebo že by vložené peniaze mali byť finančnými prostriedkami žalobcu. Dôkazná situácia sa nezmenila ani pri opätovných prejednávaniach veci a pred druhým meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie. Rovnaká situácia ostala aj pokiaľ ide o pozíciu žalobcu u žalovaného. Na základe vykonaného dokazovania nemožno jednoznačne zistiť, či tento vykonával závislú pracovnú činnosť u žalovaného ako zamestnanec alebo malo ísť o „spolumajiteľa“ podniku, vlastníkom ktorého bol žalovaný, pričom z Obchodného registra v rozhodnom čase vyplývalo, že žalovaný má jediného spoločníka, a to p. D.. Keďže sa dôkazná situácia po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom súdu prvej inštancie relevantným spôsobom pre súdne rozhodnutie nezmenila a odvolací súd považoval žalobe vyhovujúci výrok rozhodnutia za výrok, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani nezodpovedá zistenému skutkovému a právnomu stavu s tým, že tiež konštatoval, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a vo svojom odôvodnení sa opieral v prevažnej miere skôr o subjektívne pocity, než o objektívne zistené výsledky dokazovania, pri tomto opätovnom rozhodovaní o žalobe súd nemohol dospieť k inému záveru, ako žalobu zamietnuť.

19. Na záver ešte možno poukázať na starú rímsku zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, teda na zásadu podľa ktorej práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžf 65/2011: "Najvyšší súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „*vigilantibus iura scripta sunt*" t. j. „práva patria len bdelym" (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov." Aj keď podľa názoru súdu žalobca konal v dobrej viere, na základe ústnych dohôd so žalovaným, toto sa mu v konaní relevantne preukázať nepodarilo, preto musí zniesť neúspech v tomto súdnom konaní. Súd poznamenáva, že aj keď v danom čase vzťahy medzi ním a bývalým konateľom žalovaného boli kamarátske, korektné (aspoň to zrejme predpokladal), keby svoje práva, o ktorých tvrdí, že ich mal, bol chránil napr. uzavretím zmluvy o budúcej zmluve (v súvislosti s tvrdým prevodom 50 % podielu žalovaného na neho), bol by teraz v úplne inej dôkaznej situácii. Všetky skutočnosti, ktoré preukazoval a tvrdil boli známe už v čase, keď o odvolaní žalovaného rozhodoval odvolací súd. A to, či mal od vozidla jeden, alebo oba kľúče, že mal doklady k vozidlu a ďalšie ním predkladané dôkazy, boli už buď známe aj skôr, alebo nejedná sa o dôkazy, ktoré by mohli relevantným spôsobom ovplyvniť rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozpore s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení.

20. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

22. O trovách konania súd rozhodol v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Ľ Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove.

Ľ Podľa § 363 C.s.p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ľ Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ľ Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ľ Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ľ Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno i meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ľ Podľa § 366 prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej ujmy nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ľ Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ľ Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).